

P/4285 R. 01. 2016.

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине**Broj: S1 3 U 017766 14 U**
Sarajevo, 07.01.2016. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jadranka Brenjo kao predsjednika vijeća, Maide Bikić i Davora Žilića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Žanke Bajić, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Udruženje građana „Borba protiv korupcije u BiH“ Transparency International Bosne i Hercegovine, protiv rješenja tuženog broj: 03-13-50-19-2-3/14 od 27.10.2014. godine Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine, Trg BiH broj 1, u upravnoj stvari pristupa informacijama, na nejavnoj sjednici održanoj dana 07.01.2016. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Tužba se odbija

O b r a z l o ž e n j e

Rješenjem tužene broj: 03-13-50-19-2-3/14 od 27.10.2014. godine, odbijen je zahtjev za pristup informacijama, koje je tužitelj tražio zahtjevom broj: 03-13-50-19-2-10/13 od 19.3.2013. godine. Tužitelj je tražio pristup dokumentima sačinjenim nakon posjete Nezavisne komisije za praćenje uslova boravka u zavodima, postupanje i poštivanje ljudskih prava osoba nad kojima se izvršavaju krivične sankcije i druge mjere koje je u krivičnom postupku izrekao Sud BiH, strani sudovi za djela predviđena KZ BiH ili međunarodnim ugovorom, čija je potpisnica Bosna i Hercegovina ili drugi sud u skladu sa zakonom BiH u Kazneno- popravnom zavodu u Tuzli. Presudom Suda Bosne i Hercegovine broj: S1 3 U 13415 13 U od 09.07.2014. godine, naloženo je ponovno prvostepeno odlučivanje po zahtjevu od 19.03.2013. godine, s tim da pristup informacijama, na osnovu odgovora Nezavisne komisije ponovo nije odobren. U obrazloženju rješenja je navedeno da je na temelju odgovora Nezavisne komisije, u skladu sa zakonom, utvrđeno da ne postoji javni interes za objavu traženih podataka iz prvostepenog rješenja i da zahtjevu ne može biti

udovoljeno, jer se u konkretnom slučaju radi o informacijama, koje predstavljaju izuzetak kod zaštite privatnosti, odnosno uključuju lične interese trećih lica, a da nije utvrđeno postojanje javnog interesa za objavljivanje takvih informacija.

Blagovremeno podnesenom tužbom, tužitelj osporava navedeno rješenje i navodi da tuženi organ nije postupio u skladu sa stavom izraženim u presudi ovog Suda broj: S1 3 13415 13 U od 9.7.2014. godine, da nije primijenio član 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH. Tužitelj smatra da osporeni akt ima formalne i materijalne nedostatke, koji se odnose na kršenje člana 200. stav 3. i 201. stav 3. Zakona o upravnom postupku BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 29/2 do 41/13), (u daljem tekstu ZUP), imajući u vidu da tuženi organ nije obrazložio svoju odluku. Tužitelj ističe i da tuženi organ nije cijenio sve žalbene navode, koje je bio u obavezi cijiniti u skladu s članom 233. stav 2. ZUP-a. Predlaže sudu da tužbu uvaži i sam riješi upravnu stvar u smislu člana 63. Zakona o upravnim sporovima BiH.

U odgovoru na tužbu, tužena je u cijelosti ostala kod osporenog rješenja i predložila da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („ Službeni glasnik BiH “ broj:19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude, iz sljedećih razloga:

Rješenjem tužene broj i datum navedeni u uvodu presude, odbijena je žalba tužitelja izjavljena na rješenje o pristupu informacijama broj: 03-13-50-19-2-3/14 od 24.09.2014. godine, kojim je odbijen zahtjev tužitelja za pristup informacijama iz izvještaja iz zapisnika Nezavisne komisije za praćenje uslova boravka u zavodima, postupanje i poštivanje ljudskih prava lica nad kojima se izvršavaju krivične sankcije i druge mjere, nakon posljednje posjete Kazneno-popravnog zavoda u Tuzli od 19.03.2013. godine. Iz obrazloženja osporenog i prvostepenog akta, proizilazi da Nezavisna komisija smatra da podaci koji se traže, predstavljaju službenu tajnu i da bi suprotno postupanje dovelo u pitanje profesionalnost u praćenju uvjeta boravka. Dakle, zahtjevu ne može biti udovoljeno, jer se u konkretnom slučaju radi o informacijama koje predstavljaju izuzetak kod zaštite privatnosti, odnosno uključuju lične interese trećih lica, a da nije utvrđeno postojanje javnog interesa za objavljivanje takvih informacija.

Prema stanovištu ovog sudskog vijeća, osporeno rješenje je pravilno i zakonito. Naime, presudom Suda Bosne i Hercegovine broj: S1 3 U 013415 13 U od 09.07.2014. godine, uvažena je tužba podnesena od strane UG Transparency International BiH Banja Luka i poništeno prvostepeno i drugostepeno rješenje Kolegijuma Sekretarijata Parlamentarne skupštine BiH broj: UP1/03-50-19-2-10-1/13, od 26.06.2013. i prvostepeno rješenje broj: 03-13-50-19-2-13/13 od 26.03.2013. godine i predmet vraćen prvostepenom organu na ponovno odlučivanje. S obzirom da je u konkretnom slučaju, tužitelj tražio pristup informacijama sadržanim u Izvještaju i Zapisniku Nezavisne komisije za praćenje uslova boravka u zavodima, postupanje i poštivanje ljudskih prava lica nad kojima se izvršavaju krivične sankcije i druge mjere izrečene u krivičnom postupku (...), kao i da tuženi javni organ nije postupio u skladu sa odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH, zaključeno je da je osporeno rješenje, kao i prvostepeno rješenje tuženog javnog organa, nepravilno i nezakonito, iz kojih razloga je tužba uvažena, a osporeno kao i prvostepeno rješenje poništeni. Naloženo je da će tuženi

javni organ u ponovljenom postupku, primjenom propisa citiranog Zakona i uz provođenje procedure ispitivanja javnog interesa iz člana 9., odlučujući o zahtjevu tužitelja za pristup navedenim informacijama, uzeti u obzir svaku korist i svaku štetu koji mogu proisteći iz toga i u skladu sa zakonom donijeti pravilnu i na zakonu zasnovanu odluku.

U ponovnom postupku, odbijena je kao nepravovana žalba izjavljena na rješenje, kojim se ne odobrava pristup informacijama Nezavisne komisije za praćenje uslova i boravka u zavodima, postupanje i poštivanje ljudskih prava lica nad kojima se izvršavaju krivične sankcije i druge mjere, nakon posjete KZP Tuzli. Tuženi organ je u ponovnom postupku, prema uputama iz presude, trebao provesti postupak utvrđivanja izuzetka, odnosno opravdano utvrditi da li tražene informacije uključuju lične interese trećeg lica, te pravilnom primjenom člana 9. Zakona, odlučiti o zahtjevu tužitelja za pristup informacijama, uzeti u obzir svaku korist i štetu koja eventualno može proisteći iz toga i donijeti odluku u skladu sa zakonom. Nakon ponovno provedenog postupka, tuženi je donio rješenje kojim se ne odobrava uvid u tražene informacije. Vijeće cijeni da je tuženi organ postupajući u skladu s uputama u presudi broj: S1 3 U 013415 13 U od 09.07.2014. godine, donio pravilnu i zakonitu odluku.

Zakon o slobodi pristupa informacijama u BiH (Službeni glasnik BiH broj: 28/00, 45/06, 102/09, 62/11 i 100/13), ima za cilj da informacije pod kontrolom javnog tijela, predstavljaju javno dobro od vrijednosti i da javni pristup ovim informacijama promovira veću otvorenost i odgovornost tih javnih tijela, prema odredbi člana 1. stav 1. citiranog Zakona. Svaka osoba ima pravo pristupa ovim informacijama u najvećoj mogućoj mjeri, u skladu s javnim interesom, a javna tijela imaju odgovarajuću obavezu objavljivanja informacija (tačka 2. istog člana). U smislu citiranog Zakona, definisan je pojam „lična informacija“, te utvrđeno da je to svaka informacija koja se odnosi na fizičku osobu koja se može izravno ili posredno identificirati činjenicama, ali nije ograničeno na identifikacijski broj ili fizički, mentalni, ekonomski, etnički, vjerski, kulturni ili socijalni identitet te osobe (čl. 3. stav 4. citiranog Zakona). Dakle, pravo je svake osobe da zahtijeva pristup informacijama koje imaju javna tijela kada to nije u suprotnosti sa javnim interesom. Nadalje, navedenim Zakonom u odredbama člana 4. do 11. (Odjeljak II- Pristup informacijama) utvrđeni su izuzeci, tako da se na osnovu ispitivanja svakog pojedinog slučaja, izuzetak od objavljivanja informacije, utvrđuje samo ako nadležni javni organ utvrdi izuzetak u smislu čl. 6. 7. ili 8. za cijelu informaciju ili dio informacije. U članu 8. citiranog Zakona utvrđen je izuzetak kod zaštite privatnosti, tako što će javno tijelo utvrditi da tražena informacija uključuje osobne interese koji se odnose na privatnost treće osobe. Pristup informacijama koje su pod kontrolom javnih organa (svako fizičko ili pravno lice ima pravo pristupa istima i u najvećoj mogućoj mjeri u skladu sa javnim interesom), u skladu je sa ciljevima Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH, prema kojima informacije pod kontrolom javnog organa predstavljaju javno dobro od vrijednosti i da javni pristup istima promovira veću odgovornost i transparentnost javnih organa.

U konkretnom slučaju, sporno je dostavljanje izvještaja i zapisnika Nezavisne komisije za praćenje uslova boravka u zavodima, postupanje i poštivanje ljudskih prava lica nad kojima se izvršavaju krivične sankcije i druge mjere, nakon posjete KPZ Tuzla. Pravilno je tuženi utvrdio da se ove informacije mogu smatrati ličnom informacijom, jer sadržaj ovih informacija potvrđuje da se odnose na činjenice

koje jasno identificiraju fizičku osobu za koju su navedene ove informacije. Da bi lična informacija mogla biti dostupna javnosti, zahtjev mora ispunjavati predviđene uvjete iz člana 11. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama, odnosno zahtjev za pristup informaciji, koja se smatra ličnom informacijom, osim ispunjavanja formalnih uvjeta iz čl. 11. stav 2. treba biti sačinjen od strane fizičke osobe na koju se isti odnosi ili od strane zakonskog zastupnika podnosioca zahtjeva ili od osobe koju je podnosilac zahtjeva ovlastio u pismenoj formi. Dakle, kada su u pitanju lične informacije, samo lice na koje se te informacije odnose ili od njega ovlašteno lice, imaju legitimaciju za podnošenje zahtjeva za pristup tim informacijama. Tačno je da je u članu 9. stav 1. istog Zakona, propisano da će nadležno javno tijelo objaviti traženu informaciju, bez obzira na utvrđene izuzetke (pa tako i kada je u pitanju lična informacija), ako je to opravdano javnim interesom i uzet će u obzir svaku korist i svaku štetu koje mogu proisteći iz toga, međutim tužitelj nije dokazao postojanje javnog interesa. U donošenju odluke da li je objavljivanje informacije opravdano javnim interesom, nadležno javno tijelo će razmotriti sve okolnosti relevantne za donošenje takve odluke, ali nisu ograničeni na svako nepoštivanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prijestupa, sudske greške, zloupotrebe vlasti ili nemar u vršenju službene dužnosti, neovlašteno korištenje javnih fondova ili opasnost po zdravlje ili sigurnost pojedinca, javnosti ili okoline (član 9. stav 2.).

Stoga je pravilan zaključak tuženog organa da je objavljivanje ovakve informacije u suprotnosti i sa odredbama Zakona o zaštiti ličnih podataka (Službeni glasnik BiH, broj: 49/06, do 89/11). Naime članom 17. stav 4. je eksplicitno propisana zabrana davanja ličnih podataka na korištenje trećim stranama za čiju obradu odnosno korištenje nisu ovlašteni, tj. ne posjeduju saglasnost nosioca podataka, te ako je svrha za koju se lični podaci traže, suprotna odredbi člana 4. tog Zakona. Dakle, cilj ovog Zakona je da se na teritoriji Bosne i Hercegovine svim licima, bez obzira na njihovo državljanstvo ili prebivalište, osigura zaštita ljudskih prava i osnovnih sloboda, a naročito pravo na tajnost u pogledu ličnih podataka koji se na njih odnose. Principi zakonite obrade ličnih podataka propisani su članom 4. do 21 ovog Zakona. Prema članu 6. istog Zakona, kontrolor može obrađivati podatke bez saglasnosti nosioca podataka, ako između ostalih, vrši obradu ličnih podataka u skladu sa zakonom ili je obrada neophodna da bi se ispunile nadležnosti utvrđene zakonom, odnosno, ako je obrada ličnih podataka potrebna za ispunjenje zadatka koji se izvršava u javnom interesu. Način dostupnosti ličnih podataka javnosti, kao i druge pojedinosti su propisane Zakonom o zaštiti ličnih podataka u BiH. Prema odredbi člana 3. Zakona o zaštiti ličnih podataka „korisnik“ je lice (fizičko ili pravno), javni organ, agencija ili drugi organ kojem se omogućava pristup ličnim podacima ili kojem se lični podaci mogu dati na korištenje. Prima facie proizilazi iz ove definicije da korisnik ni u kojem slučaju nije „opšta javnost“ ili „cjelokupna javnost“ odnosno „javno mijenje“ koje bi imalo direktan uvid u lične podatke.

Imajući u vidu da je Nezavisna komisija u ponovnom postupku, ponovo istakla da su traženi podaci povjerljive naravi, navodeći da se u okviru općeg izvještaja, javnost može samo obavijestiti o organizaciji i načinu rada, s tim da se ne smiju odavati povjerljivi podaci, dokumenti, isprave s posebnim naglaskom na izvještaje, u skladu s članom 2. Evropske Konvencije, vijeće ovog suda cijeni da je ovakav stav tužene zakonit. Nadalje, u skladu s članom 16., 17. i 18. Pravilnika o radu Nezavisne komisije za praćenje uvjeta, je propisano da su podaci i informacije prikupljene tokom kontrole, kao i sadržaji razgovora koji su obavljani s osobama lišenih slobode, povjerljive naravi. U konkretnom slučaju, tužitelj traži izvještaj i zapisnik koji se ne

trebaju dostavljati, iz razloga koje je Komisija obrazložila na osnovu zakonskih i podzakonskih akata, a ne samo proizvoljno, kako to tvrdi tužitelj. Prigovor tužitelja, da mu se informacija mogla dostaviti u skladu s članom 8. Zakona o slobodi i pristupu informacijama BiH, nije osnovan, jer je Komisija istakla da bi tražena, povjerljiva informacija, dijeljenjem postala nerazumna, a davanjem cijele, bi se mogla izazvati značajna šteta po legitimne ciljeve pritvorenih i zatvorenih osoba u BiH. Prigovor tužitelja da je u osporenom aktu tuženi organ postupio u skladu s članom 233. stav 2. ZUP-a, nije posebno obrazlagan, iz razloga što je u ponovnom postupku prema uputama datim u presudi broj: S1 3 U 013415 13 U od 09.07.2014. godine, naloženo ponovno razmatranje dostavljanja cijele ili izdvojene informacije i po ocjeni vijeća, Nezavisna komisija je pravilno obrazložila svoju odluku.

Iz svega izloženog, ovaj Sud je utvrdio da se osporena odluka temelji na pravilno utvrđenom činjeničnom stanju, pravilnoj primjeni zakona, te da u postupku koji je prethodio donošenju konačne odluke nije bilo povrede postupka, zbog čega tužba tužitelja nije osnovana, pa je na temelju člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH odlučeno kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR
Žanka Bajić

